

Siyah Nur

– M.Kemal · 18 Mart 2012

Siyah Nur

Ruhumun neresine gitsem
Hep o aynı gözler
Kadim bir aşinalık
Lâyezal gül kokusu
Ve cezbeden korku.

İnşirah tadında ölüm
Yahut, lahuti bir perde olmalı bu.

Uzak iklimlerden
Mülteci sancılar taşıyan kervanlar gibi
Ayrılık aşılıyor toprağıma
Mahreçsiz bir lisandan
Şarkılar söylüyor ilk sesiyle alemin.

Sen siyahın her şivesiyle güzelsin ey nur.

Saklanacak yeri olmayan bir çocuğun
Suçlu gözlerinde buldu beni aşk.

Görmeseydin eğer gözlerimi
Sana meleklerin avucundan su içirebilmek için
Yağmur damlalarına saklayabilirdim kalbimi.
Kainatının bir ucunda

Gökyüzünü kaybetmiş ay,
Gecesini arayan rüya ,
Adını bilmediğin bir yıldız olabilirdim.

Beni korkutan
Yokluğun yada varlığın olsaydı eğer
Bunu anlayabilirdim.
Oysa,mutlak bir tevekkülle sevdim seni
Ve hiç incinmedim acılarımdan.

Toprağa düşen ilk kar tanesi bilir eriyeceğini
Pervaneler bilir neden yanmaları gerektiğini
Ve aşk bilir
Ölümün onu hiç bir zaman öldüremeyeceğini.

Son seferinden
O iki siyah nur gözlerinden
Geriye dönebilseydi keşke turnalarım.
Ölümü inkar eden aşklar gibi
Bende inkar edebilirdim gözlerini.

17 Mart 2012